



AVANTPROJECTE MUSEOGRÀFIC

Centre d'Art de Banyoles. Col·lecció Gimferrer.

Maria de Lluc Serra Armengol
Desembre de 2024

Índex de continguts

1. PRESENTACIÓ	4
2. ANTECEDENTS I CONTEXT	5
3. BREU DESCRIPCIÓ DEL PROJECTE ARQUITECTÒNIC	9
4. PLA D'USOS DE L'EDIFIC	11
5. PÚBLIC DESTINATARI	12
6. ESPAIS NO MUSEOGRÀFICS	14
7. ESPAIS MUSEOGRÀFICS	19
8. PLANTEJAMENT CONCEPTUAL	22
9. EL PROJECTE MUSEOGRÀFIC	24
11. LA GESTIÓ DEL CENTRE I PLANS DE FUNCIONAMENT	39
12. ANNEXOS	47

1. PRESENTACIÓ

El projecte del nou equipament del Centre d'Art de Banyoles – Col·lecció Gimferrer neix amb un doble objectiu. En primer lloc, per exposar públicament l'extraordinària col·lecció artística cedida pel senyor Jordi Gimferrer i Garriga a la ciutat de Banyoles. Formada per un mínim 131 obres d'art, des del 29 de desembre de 2022, ja és part del patrimoni artístic de Banyoles mercès a l'acord de *Cessió amb promesa irrevocable de llegat* que van signar l'Ajuntament amb el Sr. Gimferrer i els seus fills i ara cal exposar-la i posar-la a l'abast del públic segons allò previst en el mencionat acord. En segon lloc, aquest nou equipament ha de servir per dotar la ciutat d'un espai obert a la creació actual, amb especial atenció



als artistes de Banyoles i comarca, amb un espai d'exposicions temporals. De la confluència dels dos objectius ha de néixer un Centre d'Art que solucioni la mancança històrica de la ciutat de Banyoles pel què fa a iniciatives públiques en l'àmbit de les arts plàstiques i visuals, mancança especialment incomprendible si tenim en compte la tradició artística d'avantguarda desenvolupada a Banyoles durant el segle XX, amb grups com Tint 1 i Tint 2. Un i altre objectiu es complementen mútuament: l'exposició de la col·lecció per si sola sense un espai obert a la creació actual i de proximitat estaria desarrelada i sense vincles sòlids amb l'entorn, i els espais expositius temporals per si sols poden no tenir prou capacitat d'atracció per fer de l'equipament un espai viable i visitat.

Per assolir aquests objectius amb aquest Centre d'Art s'han escollit dos edificis situats a la plaça Major de Banyoles, que són Cal Moliner (o Molí de la Plaça) i Can Tomàs Teixidor (o Can Xocolata). Una situació física i estratègica inmillorable, per trobar-se al bell mig del barri vell de la ciutat i en un entorn patrimonial – la plaça Major- de primer ordre, catalogada com a Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN). Ambdós edificis ja estan reformatos a nivell estructural, i amb les intervencions a l'interior que s'hi facin, estaran adequats i a punt per a complir amb les funcions de Centre d'Art.

Amb aquest avantprojecte es relacionen les necessitats que té la col·lecció Gimferrer per a poder ser exposada públicament, a la vegada que fa una proposta de discurs expositiu i museogràfic.

2. ANTECEDENTS I CONTEXT

2.1. Estudis previs

Aquest projecte que presentem no és el primer que s'ha fet en relació a la Col·lecció Gimferrer. El projecte d'exposició de les peces ha passat per diverses opcions i canvis, el més important, sens dubte, el relatiu a la seva ubicació física.

En un primer moment (2021) es va pensar en el monestir de Sant Esteve com a lloc ideal per a exposar-hi la col·lecció Gimferrer, i l'arquitecte Marc Riera i el dissenyador Lluís Pau Corominas en van elaborar un primer esbós d'implantació. Però aquesta idea que va acabar essent finalment descartada per la diferència d'escala entre l'espai de l'església i la pròpia col·lecció, i les despeses de manteniment i climatització que aquesta diferència d'escala suposaria.. La segon opció contemplada (2021-2024) va ser l'edifici de Mobles Tarradas, situat al carrer Divina Pastora. Se'n va elaborar un primer esbós museològic per part del crític d'art Narcís Selles (2021), es va redactar un programa funcional a càrrec de l'empresa Stoa (2022) i es va licitar un concurs de projecte d'activitats i executiu que es va adjudicar el gener de 2024 i per a l'execució del qual s'ha obtingut una subvenció amb fons europeu Next Generation. Però el febrer de 2024, en el procés de prospeccions detallades que duïen a terme els redactors del projecte, es va arribar a la conclusió que, per a complir amb la sobrecàrrega que preveu el Codi Tècnic per a un edifici de pública concurrència, caldrien uns reforços estructurals que feien augmentar el cost de la inversió fins a un límit inassumible per a l'Ajuntament. Davant aquesta tessitura, es va plantejar la necessitat de buscar una alternativa per al Centre d'Art que havia d'albergar la col·lecció Gimferrer.

La solució es va trobar ràpidament en dos edificis de propietat municipal ubicats en un lloc estratègic i segurament ideal: la plaça major de Banyoles. Parlem dels edificis de Cal Moliner o Molí de la Plaça i Can Tomàs Teixidor o Can Xocolata. El primer és l'únic edifici que es conserva a la Plaça seguint l'esquema primigeni de planta i pis i conserva en el seu interior tota l'estructura de l'antic molí de la Plaça. Aquest edifici fou totalment reformat el 2007 i actualment és seu de l'associació Banyoles Comerç i Turisme (planta baixa) i de les oficines de l'àrea de Promoció Econòmica de l'Ajuntament de Banyoles (primer pis). Pel què fa a Can Tomàs Teixidor, ha estat reformat estructuralment el 2024 i actualment l'edifici està totalment buit i sense ús. Ambdós edificis formen part del conjunt de la Plaça Major catalogat com a BCIN. És pensant en aquests dos edificis com a ubicació definitiva que es presenta aquest avantprojecte museogràfic.

2.2. La col·lecció Gimferrer

L'any 2022 el senyor Jordi Gimferrer i Garriga va donar a la ciutat de Banyoles una part de la seva col·lecció artística formada per un total de 131 obres, dividides en dibuix, gravat, pintura, escultura i un nombrós grup d'antiguitats. Del caràcter d'aquestes peces en podríem destacar molts aspectes. Un dels més importants, sens dubte, és la seva gran qualitat artística. Però també hi ha uns trets distintius que fan d'aquesta donació una oportunitat única per Banyoles per exposar i conservar unes obres d'art universal de primera magnitud.

En primer lloc, podem dir que és una col·lecció d'art dels Països Catalans, perquè hi són tots representats, però també -i sobretot- és una col·lecció d'art universal. A part de l'art europeu dels segles XIX i XX, també hi ha mostres d'art del Japó, d'Àfrica, de Papua Nova Guinea, de Sud Amèrica, de la Xina, de l'Índia i un bon nombre de peces procedents d'Egipte i del món greco-romà.

El gruix i epicentre de la col·lecció el forma la part dedicada a l'art català dels segles XIX i XX, amb especial accent a la presència d'obres de Dau al Set i *El Paso*. Aquests dos moviments, claus per entendre l'art de la segona meitat del segle XX a Catalunya i Espanya, hi són representats amb peces de tots els seus membres integrants.

Finalment, un punt important de la col·lecció és la presència de l'art local, encara que en comparació amb d'altres grups, el nombre d'obres aquí és considerablement menor. Tot i això, l'art banyolí hi és representat amb obres de Manel Pigem, Lluís Güell, Xicu Cabanyes, el propi Jordi Gimferrer o Benet Costa, donant cabuda a l'art local en una col·lecció tan universal. De fet, hi ha un precedent històric a aquesta idea d'exposar obres d'art a Banyoles. És un projecte que malauradament no va tenir bona fi, d'un anomenat – als anys 70- Museu dels Països Catalans. En aquest museu que no va poder ser, també hi havia la presència d'artistes locals, una idea que ara es pot tornar a recuperar i se li pot donar vida i força a través del llegat Gimferrer.



2.3. Un Centre d'Art amb un col·lecció semipermanent

Tal com està plantejat aquest equipament, amb una col·lecció semipermanent i un espai obert a la creació actual, pot ser defensable que s'articuli com a centre d'art o com a museu d'art. Convé que ens faci aquesta reflexió ja de bon començament perquè es tracta d'un cas singular. Perquè es tractaria d'un centre d'art que desenvoluparà diverses funcions més pròpies d'un museu. L'exemple més clar d'aquest fet és precisament la col·lecció (semipermanent) que el centre exposarà, donat que, per definició, un centre d'art no té col·leccions permanents.

Una característica pròpia dels centres d'art és que tenen com a un dels principals objectius promoure activitats dirigides al públic del seu entorn, amb potser, més assiduitat i vivesa que un museu. Aquest aspecte lliga perfectament amb una de les funcions que s'atribuirà al futur centre d'art de Banyoles, i que cal considerar de la màxima importància. I és l'existència – en una segona fase del projecte – d'una sala d'exposicions temporals, que serà la plataforma ideal per a donar veu a les arts plàstiques locals. Aquesta sala permetrà un moviment continuat d'exposicions de diferents artistes, fet que ha de donar un impuls artístic definitiu a la ciutat.

La Generalitat de Catalunya especifica com ha de funcionar un centre d'art, que des de no fa gaires anys s'anomenen Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya (DECRET 60/2020, de 2 de juny, del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya). L'equipament que aquí es projecta, serà a mig camí d'un concepte de museu i de centre d'art. Perquè tindrà una col·lecció permanent, que conservarà, exposarà i patrimonialitzarà, però que estarà doblement vinculat a la societat gràcies a l'activitat continuada i constant de la futura sala d'exposicions temporals. Arribat el moment, potser es podria contemplar la possibilitat que el centre d'art formés part del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya (SPEAV). Una xarxa formada per 30 centres repartits per tot el territori, amb la missió "d'apropar l'art contemporani i les arts visuals a la ciutadania"¹. Seria desitjable que el futur Centre d'Art de Banyoles en pugui formar part, precisament per totes aquestes característiques singulars de la col·lecció i del propi futur centre que s'han descrit. De ben segur seria una bona eina per a la col·laboració mútua entre centres i territoris.

¹ https://cultura.gencat.cat/ca/departament/estructura_i_adreces/organismes/dgpcc/subdireccio_general_de_promocio_cultural/Equipaments/xarxa_publica_de_centres_i_espais_d_arts_visuals_de_catalunya_xav/

2.4. Missió i objectiu principal del Centre d'Art

MISSIÓ



La missió del futur centre d'art de Banyoles és ser un espai per a l'exhibició de les arts plàstiques i visuals de l'art universal, amb especial accent a l'art català dels segles XIX i XX, donant veu també a la producció artística local.

OBJECTIU



El principal objectiu del centre d'art serà posicionar-se com a centre de referència, i ser un espai cultural i artístic d'interès per a tothom. Per a això caldrà que l'abast no sigui només local, sinó que hi hagi interacció amb tot el territori català.

3. BREU DESCRIPCIÓ DEL PROJECTE ARQUITECTÒNIC

Aquest projecte museogràfic es desenvoluparà en una primera fase i, com hem dit al principi, entre dos edificis. En una segona fase, ha de poder incorporar nous espais dels edificis adjacents i comptar amb espais o extensions per a situar-hi futures sales d'exposicions temporals i les reserves de la col·lecció.

Abans d'entrar en detalls, convé tenir clar on es situarà el nou centre d'art de Banyoles. L'espai escollit, idoni per la seva situació cèntrica i accessible, és a cavall de dos edificis situats a la plaça Major de Banyoles. El primer dels dos edificis que conservaran la col·lecció Gimferrer és Cal Moliner o Molí de la Plaça, un edifici que ja apareix documentat al segle XIII. És el lloc on es va situar un antic molí fariner que funcionava gràcies a l'acció de l'aigua que passava pel rec Major. Al pati, s'hi pot observar el salt d'aigua que movia les rodes dels dos molins fariners: encara es conserva l'escairador i el de moldre fi, que ha estat reconstruït.

L'altre edifici, Can Tomàs Teixidor, està just al costat, entre Cal Moliner i l'edifici de l'Ateneu. Igual que succeeix amb els dos edificis veïns, l'accés d'entrada a l'edifici és a la plaça Major. Té una planta baixa que conserva una preciosa part de paret en *opus spicatum* i dues plantes més. La primera, amb unes interessants pintures al sostre, que caldria mantenir i restaurar. En definitiva, la plaça és un espai ideal per acollir una proposta com la del nou centre d'art. Per la seva singularitat patrimonial, sense cap mena de dubte, però també -i sobretot-, perquè és un punt central de Banyoles que farà molt més fàcil l'accés del visitant al centre.

L'edifici de Cal Moliner serà l'entrada al centre d'art. És l'edifici destinat a ser punt d'arribada i acollida, però també és l'espai que donarà cabuda a la sala d'exposició situada a la planta baixa. Igualment, el pati amb el molí també serà part integrada en el conjunt museogràfic, essent visible des de diversos punts i ja des de l'entrada. En total, la planta baixa de Cal Moliner, on es situarà el taulell per comprar els tiquets i demanar informació, fa 59,25 m². La primera planta, força més gran, en fa 88.50 m². Serà la planta que acollirà l'àmbit 5, un despatx per a la persona o persones que gestionin el centre i uns lavavos.

Can Tomàs Teixidor serà el continent per a dos espais expositius. El primer, situat a la planta baixa i el segon, a la primera planta, tot comunicant-se amb la sala expositiva de Cal Moliner. La planta baixa de l'edifici, on s'hi situaran els àmbits 1 i 2, fa 66,10 m². La primera planta és l'espai més gran, ideal per a una pinacoteca per la seva llum i parets altes. Fa un

total de 92,90 m². Serà l'espai perfecte per a exposar-hi els àmbits 3 i 4. Sumant-ho tot, el total de superfície útil de les quatre sales expositives és de 306,75 m².

A part, hi ha una escala que permetrà accedir a les primeres plantes del centre, que també estaran comunicades amb ascensor, i el pati, que també serà un element més del conjunt.



4. PLA D'USOS DE L'EDIFICI

Els usos que es donin a l'edifici, així com la pròpia museografia del conjunt, serà el que definirà el projecte. Cal tenir en compte que hi haurà una sèrie d'usos que aniran destinats a l'activitat pública, mentre que d'altres, al contrari, estaran dirigits a l'activitat interna del centre.

ACTIVITAT EXTERNA

- o **Investigació i recerca:** per ampliar coneixements de la pròpia col·lecció.
- o **Col·leccions**
 - Documentació
 - Conservació
 - Restauració
 - Exposició
- o **Exposició**
 - Semipermament
 - Temporal
- o **Didàctica**
 - Funció educativa a tots els nivells
- o **Turístic**

ACTIVITAT INTERNA

És tot allò que l'edifici ha de fer per tal de facilitar els espais i recursos on es desenvolupa l'activitat pública.

- o **Gestió administrativa**
- o **Usos del personal del centre d'art**
- o **Magatzem i neteja**
- o **Seguretat**
- o **Conservació preventiva**
- o **Atenció al públic**
 - Venda d'entrades
 - Informació i reserves

5. PÚBLIC DESTINATARI

D'entrada podríem dir que, com a qualsevol centre parimonia, el centre d'art interactuarà amb tres tipologies bàsiques de visitant, ben definides:

1. El visitant de proximitat:

El públic banyolí general coneix el senyor Gimferrer, alguns de tota la vida, i sense cap mena de dubte aniran al centre d'art per a contemplar el seu llegat. Un llegat amb el qual, idealment, s'hi identificaran, de manera que el centre d'art pugui esdevenir un espai d'activitats culturals, de debat i molt important, de creació d'identitat col·lectiva. Aquest "sentir-se seu" el centre d'art, ha de ser un reclam per al públic local.

2. El visitant esporàdic:

Hi haurà, com és natural, el visitant esporàdic que ve a passar el dia a Banyoles o fins i tot, a passar el cap de setmana en família. N'hi haurà que tindran segona residència a Banyoles, d'altres que marxaran el mateix dia. En qualsevol cas, la visita al centre d'art serà ocasional.

3. El turista:

Cada vegada més, en un món tan globalitzat, hi ha més turistes a tot arreu. Banyoles no n'és una excepció. Encara que molts vénen aquí per vinculacions amb el món de l'esport, cada vegada hi ha més jubilats i famílies. Aquest públic estranger també és un públic potencial per al centre d'art, i cal pensar en oferir solucions per fer la seva visita el màxim de profitosa i agradable possible. Això vol dir, entre d'altres aspectes, pensar en textos en altres idiomes i en personal qualificat que pugui parlar-hi, si convé, almenys per informar-los de la visita i el recorregut.

No cal dir que cada perfil respon a unes necessitats diferents, i per tal d'arribar a tots aquests públics variats i satisfer les seves expectatives s'haurà d'adaptar qualsevol canal de comunicació i mitjà utilitzat, començant per la pròpia museografia, els programes que s'ofereixin, els recursos de què es disposi, els llenguatges visuals emprats...

En aquest apartat cal incidir en un dels grups de visitants més importants, que és el públic escolar. Cal pensar no només en els centres escolars banyolins, sinó en centres propers i fins i tot no tant propers, que puguin interessar-se pel contingut del centre d'art, que ja serà

part del patrimoni artístic de Banyoles. Relacionat amb el públic, els vistants i les seves tipologies, cal aturar-se en un aspecte molt important, que és l'accessibilitat. Sigui com sigui la visita, cal que el centre d'art, les sales expositives i tots els recursos siguin accessibles a nivell físic, sensorial i cognitiu. Desenvoluparem aquesta qüestió, de màxima importància i interès, uns apartats més avall.

6. ESPAIS NO MUSEOGRÀFICS

6.1. Espai de recepció i acollida

En primer lloc, i com és natural i lògic, caldrà un espai de recepció i acollida. Una entrada al centre d'art on el visitant hi trobi el punt de benvinguda, amb una recepció on comprar l'entrada i on demanar informació. Aquesta entrada, de fet, ja existeix perquè és on actualment hi ha l'Àrea de Promoció Econòmica de l'Ajuntament i l'oficina de l'Associació Banyoles Comerç i Turisme. Això vol dir que la intervenció que s'hauria de fer en aquest espai, per adequar-lo a les necessitats del centre d'art, serien mínimes. En aquest mateix espai, degudament separat per a crear un ambient més recollit, hi haurà l'àrea destinada a l'audiovisual. Amb una pantalla que serveixi de reclam des del carrer, cadires confortables per a seure i una adequada il·luminació, ha de ser l'espai idoni per a oferir moments de descans i a la vegada fer de colofó de la visita. Entenent que, segons com es vulgui, l'audiovisual es podria visionar al principi de la visita, o al final. La seva situació física, a l'entrada del centre, fa que es pugui interpretar en els dos sentits.

L'espai de recepció ha d'incloure:

- Lloc de treball per a una o dues persones
- Venda d'entrades
- Atenció telefònica
- Informació activitats
- Pantalla amb càmeres CCT

6.2. Espai de treball administratiu

Cal pensar també en un espai perquè la persona o persones encarregades de dirigir el centre d'art puguin treballar. No ha de ser un espai gran, n'hi hauria prou amb un petit despatx o sala que permetés treballar confortablement. Una ubicació que seria ideal per a tenir-hi aquest espai de treball és a la planta primera de Cal Moliner, a tocar de d'un dels àmbits expositius. Si hagués de ser així, aquesta situació del despatx tindria l'afegit positiu que hi hauria més control de les sales superiors, donat que el personal del centre, entraria i sortiria amb freqüència.

6.3. El pati

El pati de l'edifici de Cal Moliner i la part corresponent a Can Tomàs Teixidor ofereix un espai ideal per a gaudir d'una estona de descans al visitant. Amb una mínima adequació per fer-lo més fàcilment transitable, amb un terra de fusta unificat i una il·luminació agradable, el pati pot esdevenir part del discurs museogràfic essent també continent d'algunes escultures que, per la seva naturalesa i materials, puguin estar a l'exterior (com ara l'escultura "Plensa in Downtown" de Jaume Plensa, per dir-ne una a tall d'exemple). Però també es pot pensar en un espai que pot acollir futures donacions o creacions escultòriques. En qualsevol cas, sí que pot ser un espai de descans i transició entre àmbits de l'exposició, un lloc que permeti al públic seure a l'aire lliure tot sentint com corre l'aigua del molí, completant i enriquint la seva visita.



6.4. Magatzem o reserva

Actualment, les reserves dels museus (en aquest cas, centre d'art) han passat de ser espais quasi marginals a espais veritablement centrals i d'absoluta importància en l'organització dels centres. En el cas del Centre d'Art de Banyoles, cal que hi hagi un espai dedicat a la reserva o magatzem perquè, com que l'exposició serà semi permanent, caldrà tenir un espai on preservar les obres que no estiguin exposades d'entrada. I cal garantir que aquestes obres estaran en un espai adequat per a la seva conservació òptima. A més, ha de ser un espai suficientment gran com per a preveure'n un creixement d'entre el 20 i el 25% per si hi ha futures donacions de peces.

Podríem dir que les reserves són una part integrant del conjunt patrimonial i que la seva funció és cabdal pel bon funcionament de tot l'engranatge del museu. Aquest fet comporta unes necessitats que cal garantir a l'hora de pensar en l'organització d'una reserva. En subratllem dues, que són de caràcter prioritari.

1. Han de protegir les obres emmagatzemades contra robatoris i vandalisme en general.
2. Han de conservar les peces assegurant-ne la seva preservació.

S'entén que aquestes aquestes dues funcions, una reserva les desenvolupa de manera permanent: de dia i de nit, en períodes d'obertura i tancament del centre, però també durant o després d'un sinistre.

Una reserva, per tant, ha de ser:

1. De fàcil accés, per a poder moure i transportar les obres amb la màxima facilitat possible (si no pot situar-se a peu de carrer, almenys s'ha de garantir l'existència d'un muntacàrregues o sistema semblant, que permeti moure les peces amb facilitat).
2. Ha de tenir un sòl resistent i adequat per a contenir i aguantar el pes de les peces.
3. Cal que tingui espai suficient per a permetre la instal·lació del mobiliari que s'adaptarà a la col·lecció o col·leccions que calgui conservar, i que en faciliti la manipulació.
4. És necessari que la llum natural pugui ser bloquejada en determinades zones, sigui amb cortines, amb pel·lícula anti raig UV, etc.
5. Ha de poder-se ventilar fàcilment i evitar la humitat i l'entrada d'agents de degradació biològica com els fongs, per exemple.
6. Ha de tenir una estabilitat climàtica adaptada a les peces que s'hi conservin. El control

ambiental implica controlar la mesura i regulació de la temperatura i humitat relatives, així com el manteniment d'un ambient el màxim de net possible d'elements contaminants.

Unitats de classificació

Pel que fa a les unitats de classificació, es pot optar pel mobiliari mòbil o compacte, o pel mobiliari fix.

En el cas del Centre d'Art de Banyoles, donat que l'espai no és gaire gran, es podria pensar més en un tipus de mobiliari compacte, donat que el guany en volum d'espai és de 1,5 en relació al mobiliari fix. Una de les opcions més utilitzades és la del sistema de graelles, en les quals es poden penjar les pintures amb marc o sense, de manera ordenada i ocupant relativament poc espai. Es recomana que el material de les graelles sigui metall, preferentment alumini o acer.



(Exemple de graelles per conservar pintures del Macba)

Igualment, es poden incorporar prestatgeries de totes alçades i profunditats, tapades o descobertes, per a la conservació de material escultòric. I finalment, també es pot comptar amb calaixeres pels documents gràfics, fotogràfics o objectes plans. Per tal de poder tenir una reserva en condicions, cal un espai de com a mínim 10 x 5 m², per tal de donar cabuda a tot el material que s'hagi de conservar, còmodament instal·lat en el mobiliari adequat.

En el cas que ens ocupa, l'espai idoni per a la reserva seria, precisament, al final de la sala d'exposicions temporals, que se situarà on actualment hi ha l'Ateneu bar. Aquest

és un espai ideal per a situar-hi el magatzem per a les peces que no estaran a l'exposició semipermanent i conservar-les en condicions. Igualment, la localització de la reserva permetrà accedir-hi des de l'interior del centre, passant per la planta baixa o Sala 1. El fet que les obres es puguin moure sense que hagin de sortir al carrer és un punt a favor afegit, que a part de protegir les peces, facilita molt la feina dels tècnics.

7. ESPAIS MUSEOGRÀFICS

El total de l'exposició el formaran tres sales que són les que acolliran els àmbits 1, 2, 3, 4 i 5. A part d'aquestes sales, en les quals s'hi distribuïran les obres de la col·lecció Gimferrer, el Centre d'Art comptarà també amb una sala d'exposicions temporals. Aquesta sala, de gran importància per Banyoles i els artistes locals, mereix un apartat a part.

7.1. Sala d'exposicions temporals

Com ja s'ha dit anteriorment, una part importantíssima del nou Centre d'Art de Banyoles serà el fet de poder cobrir la necessitat de tenir espais oberts a la creació actual en forma de sales d'exposicions temporals. Aquests espais són els que permetran dotar a Banyoles de llocs on els artistes locals puguin exposar les seves creacions. A més, la sala que sigui adjacent al centre d'Art estarà situada en un lloc estratègic (a la Plaça Major i associat a un equipament en ús) i amb unes condicions, en aquest sentit, immillorables i que representen un avenç respecte a experiències precedents com van ser la sala municipal d'exposicions de la Llotja del Tint (1971-2017).

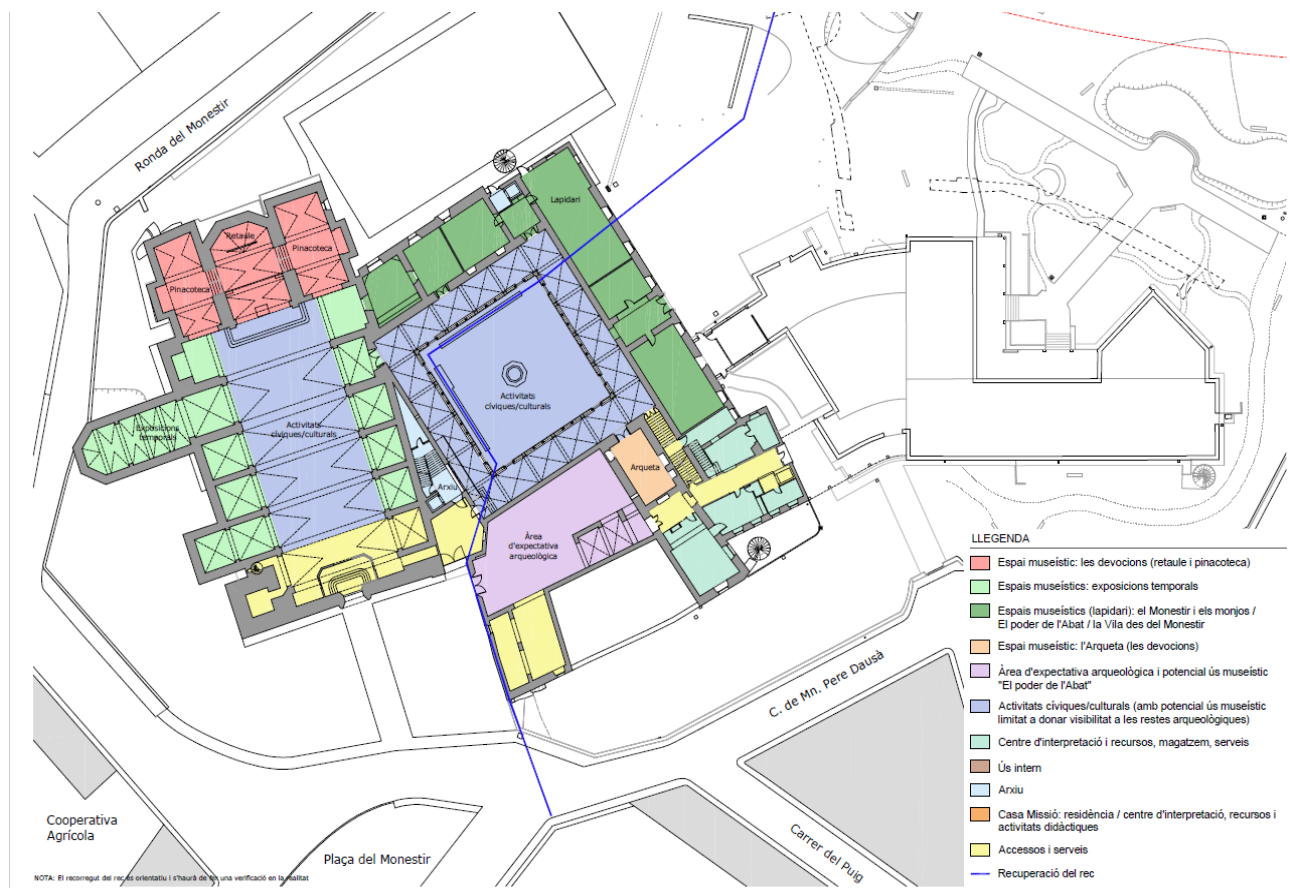
Un dels objectius d'aquest espai d'exposicions temporals és la definició d'una línia de programació coherent i de qualitat. Ha de ser un espai obert a la creació actual en l'àmbit de les arts plàstiques i visuals, amb especial atenció als creadors de Banyoles i comarca, i també als artistes joves i novells, sempre seguint uns criteris de rigor i qualitat artística i tècnica. Aquesta sala ha de tenir una programació establerta, que es farà a través d'una comissió, integrada per alguns membres fixos i d'altres rotatius que anualment tancaran una programació estable. Unes decisions de gran importància, que seran preses des de la direcció del centre, conjuntament amb una comissió creada *ex profeso* per a tal comesa. A la comissió hi ha d'haver representants de diversos sectors de la societat, a part del regidor que toqui en aquell moment, algun artista i gent relacionada amb el món artístic i cultural.

El Centre d'Art ha de poder disposar d'una sala d'exposicions temporals adjacent i en planta baixa, a la qual s'hi pugui accedir des del nucli de connexions i espai de recepció de l'equipament, ubicat a Cal Moliner. Ha de ser doncs un espai gestionable des de l'interior de l'equipament sens excloure la possibilitat que tingui un accés segregat i independent per obrir-lo autònomament de la resta de l'equipament quan convingui. Aquesta sala és imprescindible per a l'engranatge artístic local.

7.2. Extensió de la sala d'exposicions temporals: l'església del Monestir de Sant Esteve

Aquest espai d'exposicions temporals, ha de poder comptar amb un altre espai complementari estratègic i per a exposicions de gran format com és l'església del Monestir de Sant Esteve ubicat a l'altre extrem del Barri Vell. Tal com preveu el Pla Director del Monestir de Sant Esteve (gener 2023) encarregat per l'Ajuntament de Banyoles i pendent d'aprovació, la nau de l'església i les seves 8 capelles laterals es volen destinar a espai expositiu.

Aquest nou espai permetria acollir aquelles exposicions que per format o volum no poguessin trobar cabuda a la sala d'exposicions temporals del Centre d'Art, establint així una interessant connexió entre dos espais patrimonials tan potents -ambdós declarats BCIN- com són la Plaça Major i el Monestir.



7.3. La museografia i l'edifici.

Com s'ha dit unes línies més amunt, hi ha diversos factors que condicionen el desenvolupament museogràfic del centre d'art.

Una idea important i que apuntàvem a l'inici és que els edificis destinats a contenir la col·lecció Gimferrer siguin part integrada de la museografia.

La museografia proposada vol:

- Respectar, integrar i revaloritzar l'arquitectura dels dos edificis.
- Integrar els espais interiors (i exteriors, com el pati i el molí) en el seu discurs.
- Aprofitar que totes les sales tenen grans obertures que donen al pati (i en alguns casos a la plaça Major), per a deixar entrar la llum natural. Això sí, adoptant la solució de filtres solars o algun sistema que permeti donar opacitat a les obertures i reduir la incidència de la llum quan calgui, per a la correcta visualització i conservació de les pintures.
- Entendre el conjunt edificis + museografia + col·lecció com un tot harmònic i en diàleg, per fer la visita el màxim d'agradable.



(Detall de la paret en opus spicatum de can Tomàs Teixidor, a la sala que acollirà l'àmbit 1 i 2)

8. PLANTEJAMENT CONCEPTUAL

Donada la naturalesa de la col·lecció, però també dels edificis que han de contenir-la, cal tenir en compte alguns factors que són clau a l'hora de proposar un discurs museogràfic. O, dit d'una altra manera, ens trobem davant una sèrie de característiques que són condicionants claríssims que, per dir-ho així, afecten a tot el conjunt museològic. Els detallem a continuació:

1. L'espai expositiu és relativament petit. Aquest és un fet evident i determinant a l'hora de pensar en l'exposició de les peces, perquè cal tenir clar que no hi ha espai suficient per a exposar-les totes. Això implica dues conseqüències clau:

- Només es pot presentar una selecció del total de peces donades.
- Cal que el futur centre disposi d'un magatzem o reserva.

Pel que fa a aquesta qüestió tan rellevant, provisionalment es poden guardar les peces que no s'exposin a casa del senyor Jordi Gimferrer. Donat que les té ben segures a casa seva, gràcies a una assegurança i una alarma proporcionades per l'ajuntament, aquesta seria una sol·lució fàcil i bona per a tothom. Sobretot, no ho oblidem, per a la conservació de les peces, perquè no s'haurien de moure d'allà on són. En una segona fase del projecte caldrà, sens dubte i de manera urgent, incloure un espai destinat al magatzem o reserva per les obres no exposades del centre d'art.

2. Donat que no es poden exposar totes les peces, cal pensar en una museografia que no sigui ni temporal ni permanent.

En aquest cas, la solució és una exposició de caràcter semipermanent. Això vol dir que hi haurà algunes obres que aniran circulant i seran "rotatòries" o de durada variable. Aquest fet no té perquè ser negatiu, ans al contrari. Permet anar renovant una part del discurs museogràfic i així, mantenir el centre d'art actiu i en moviment. És una solució adoptada per molts museus, per exemple el Museo Nacional de Artes Decorativas de Madrid, el Museu del Disseny de Barcelona, el Centre Pompidou-Metz de França, el Museu de Ciències Naturals de Barcelona, el Museu Arqueològic Provincial d'Almería o el National Maritime Museum (Het Scheepvaartmuseum) d'Àmsterdam. I no cal anar tan lluny. Al web del Museu de la Garrotxa ens parlen de la seva col·lecció semipermanent com a solució útil i efectiva per a dinamitzar el discurs: "Amb l'objectiu d'aportar més dinamisme a les seves sales, s'hi ha incorporat una nova selecció de peces, que procedeixen de l'important fons que el Museu

conserva, així com de col·leccionistes particulars que cedeixen temporalment peces del seu fons. Aquests canvis de peces permeten mostrar artistes que fins ara no estaven representats al Museu així com peces significatives que per qüestions d'espai no es van introduir a la reforma que el Museu va fer l'any 2017".¹

En relació amb aquesta qüestió de les sales d'exposició semipermanent, cal pensar en una museografia que, ni temporal ni permanent, s'adapti a futurs canvis. El disseny, en aquest cas, serà clau per a facilitar futurs moviments de peces sense que suposi un problema important a tots els nivells.

3. La museografia ha d'incloure i posar en valor els edificis que han de contenir la col·lecció, en ells mateixos de gran interès patrimonial.

Cal Moliner conserva el molí i és una part de l'edifici amb molt encant i caràcter. Can Tomàs Teixidor, d'altra banda, té una paret amb *opus spicatum* medieval molt interessant i un primer pis amb un sostre decorat amb pintures que s'han de restaurar i conservar. Pensem que aquests elements han de ser part integrada de la museografia i hi han d'establir un diàleg complementari.

4. La col·lecció Gimferrer és una col·lecció particular.

Això significa que és eclèctica i amb buits cronològics notables. S'ha construït segons uns criteris de gust personal d'un home en concret, en moments determinats, fet que no facilita l'existència d'un discurs unitari. La museografia s'ha d'adaptar a aquest caràcter de col·lecció privada i ha de trobar el fil o el nexa d'unió entre un període artístic i altre, per tal de donar una coherència al discurs general de l'exposició.

¹ "Presentació dels canvis en la col·lecció semipermanent del Museu de la Garrotxa": <https://www.olotcultura.cat/agenda/acte/presentacio-de-les-reformes-i-de-la-nova-audioguia-del-museu-de-la-garrotxa/>

9. EL PROJECTE MUSEOGRÀFIC

9.1. Objectius

Com passa amb qualsevol projecte museogràfic, hi ha uns objectius importants a assolir que, en síntesi, són:

- Donar a conèixer la col·lecció Gimferrer, entenent-la com a una mostra d'art universal que posarà en valor l'art català (des del segle XIX però molt especialment del XX i del XXI) i també l'art local.
- Enriquir l'oferta cultural banyolina.
- Contribuir i potenciar el sentiment de comunitat.
- Provocar a la societat perquè reflexioni sobre el passat i el present a través de la història de l'art de diferents cultures, èpoques i estils.
- Oferir, quan en una segona fase del projecte sigui possible, una sala d'exposicions temporals que permetrà als artistes locals donar-los un espai per a donar a conèixer les seves obres i creacions.
- Ser una aturada obligada en el circuit cultural i museístic ja existent a Banyoles, essent un complement indispensable per al coneixement del nostre patrimoni artístic.

9.2. Criteris de presentació de la col·lecció

- Centrar l'atenció en la col·lecció artística que formarà el centre d'art.
- Atendre un públic com més divers millor: local, escolar, familiar i turístic.
- Facilitar un recorregut clar i entenedor, i que sigui accessible a tots els nivells, també en el físic.
- Crear un espai expositiu agradable i que esdevingui una experiència que el visitant desitgi repetir.
- Utilitzar la tecnologia sempre que calgui, com a suport museogràfic o eina per a facilitar la comprensió del discurs.

Per a fer possible tots aquests criteris, caldrà seguir diverses **estratègies de presentació**:

- Fent servir diversos tipus d'informació: textos, imatges, audiovisuals...
- Incorporant diferents idiomes (en concret: català, castellà i anglès).
- Oferint altres mitjans complementaris com viodeoguies, visites guiades, tallers i activitats diverses.

9.3. Criteris d'accessibilitat

Totes les accions que es duguin a terme al centre d'art en matèria d'accessibilitat, hauran de seguir les directrius establertes pel Decret 209/2023 de novembre de 2023, en el qual queden perfectament estipulats tots els detalls que cal seguir.

Només a tall d'exemple, recordar aspectes claus com ara:

1. Les vitrines o suports similars han de tenir una alçada màxima de 90 cm.
2. Els textos de l'espai expositiu han de permetre una lectura fàcil a tothom, tenint en especial consideració a les persones amb mobilitat reduïda.
3. Les lletres dels plafons seran grans, amb contrast i amb retroil·luminació sempre que sigui possible.
4. En algun apartat anterior ja s'ha esmentat, però recordem la necessitat d'incorporar zones de descans amb els bancs o cadires adequats.
5. S'han d'incloure algunes indicacions en braille, per oferir informació ja des de bon començament.

En qualsevol cas, com dèiem, s'hauran de seguir les pautes clarament definides pels Criteris d'Accessibilitat a l'edificació, els Criteris d'Accessibilitat per al Dissent de la Senyalització, els Criteris d'Accessibilitat per al Disseny de Panells i Recursos Impresos i l'esmentat nou Codi d'Accessibilitat de Catalunya (<https://portaljuridic.gencat.cat/eli/es-ct/d/2023/11/28/209/cer>)

9.4. Recursos museogràfics

La museografia de cada àmbit s'adaptarà al contingut i al discurs de les obres exposades. Ho farà mitjançant:

1. Les peces seleccionades, acompanyades de les corresponents cartel·les amb informació puntual sobre aquella obra en concret.
2. Vitrines i/o peanyes per a les obres escultòriques que ho necessitin.
3. Suports divisoris tipus murs o envans per a crear diferents ambients i separar els àmbits quan se'n trobi més d'un en una mateixa sala.
4. Recursos audiovisuals que ajudaran al visitant a aprendre i a tenir més informació de manera més relaxada que a través de textos llargs que no s'acaben llegint.
5. Filtre d'enfosquiment dels vidres per a millorar la visió en l'àmbit on es trobi l'audiovisual i en les sales d'exposició, sempre que calgui.
6. Audiovisual a l'entrada d'una durada d'entre 3 i 5 minuts, en el qual es doni la informació sobre la col·lecció que el visitant està a punt de veure.

9.5. Recursos expositius

1. Unitats gràfiques: són el principal recurs per a oferir una primera lectura de l'exposició. Hi pot haver només text, o text i imatges.
2. Idiomes: és fonamental pensar en els idiomes que es volen redactar els textos de sala i la informació complementaria de cada peça. Es poden fer plafons de textos amb diferents idiomes junts, o es poden tenir les traduccions a part, a disposició del visitant que podrà demanar-los a recepció. Els idiomes dels textos han de ser català, castellà i anglès.
3. Es pot pensar en un sistema que substitueixi les audioguies. Per exemple: posar un codi QR a les peces amb el títol "Per saber-ne més" (o semblant) i que al mòbil del visitant hi aparegui informació ampliada sobre l'obra.

9.5.1. Textos de sala

La museografia ha d'incloure els textos de sala, que seguiran escrupolosament les normes d'accessibilitat vigents legalment. Seran textos informatius del contingut de la sala, breus i clars:

ENTRADA

INTRODUCCIÓ I BENVINGUDA

PLANTA BAIXA

SALA 1:

Àmbit 1: LA MIRADA

Àmbit 2: (ES)CULTURES DEL MÓN

PRIMERA PLANTA

SALA 2:

Àmbit 3: FENT PAÍS

Àmbit 4: LLUM EN LA FOSCOR

SALA 3:

Àmbit 5: DEL TERRAPRIM I VOLTANTS

A part dels necessaris textos de sala, cada obra anirà acompanyada per una cartel·la informativa, que també seguirà els requisits reglamentaris. La informació serà important, però mínima, perquè està comprovadíssim que el públic no llegeix textos llargs. Per tal d'evitar aquest possible avorriment, i tal com ho exposàvem unes línes més amunt, proposem que en alguna peça destacada l'acompanyi un codi QR. No entorpirà la cartel·la amb textos impossibles, però obrirà les portes a la informació per a tot aquell visitant que vulgui informar-se de manera més exhaustiva.

10. CONTINGUTS CONCEPTUALS

10.1. El discurs expositiu

El discurs expositiu proposat consta de tres elements fonamentals o clau:

1. **El tema:** en aquest cas, és la història de l'art universal amb un especial èmfasi a l'art català del segle XX.
2. **El guió:** és l'eix discursiu sobre el qual es desenvoluparà el tema i s'articularà la informació. Aquesta informació anirà estructurada en cinc blocs temàtics i cronològics, dels quals en derivaran tot de temes transversals.
3. **El llenguatge visual:** reforçarà el discurs expositiu tot facilitant l'associació "tema + obres d'art", a través d'unes peces seleccionades per associar-les al guió.

S'ha dit que la museografia és la disciplina que permet la retranscripció espacial de la narració². Ja fa anys que els museus tenen una funció importantíssima que és respondre a la necessitat de construir i sobretot, de transmetre un relat. Gràcies a la museografia, que és l'eina que permet explicar i a la vegada veure una història, aquest relat esdevé real. Les sales expositives són el receptacle des d'on s'explica, mitjançant un discurs. En aquest discurs conflueixen un cúmul d'emocions visuals, espacials i sensorials que esdevenen l'experiència individual de cada visitant. És en la trobada entre l'espectador i l'espai, on hi ha les obres d'art, a punt per establir un diàleg íntim amb l'espectador.

10.2. El relat

Aquest és un aspecte molt important, a l'hora de pensar qualsevol exposició. El que passa és que aquí ens trobem, una vegada més, amb un cas singular i de difícil solució. Precisament per aquest caràcter eclèctic de la col·lecció, no hi ha un relat cronològic que funcioni. Si més no, no com a eix principal. La varietat d'estils, procedències i els buits notables (per exemple, no hi ha res d'art medieval, ni del Renaixement) fa que la solució a nivell expositiu hagi de ser una altra que no pas la típica ordenació a la qual estem acostumats a veure en museus.

² Concepte extret del text de Juliette Raussin, al blog del Museu Nacional d'Art de Catalunya del dia 15 de setembre de 2022.

Proposem, per tant, establir un discurs basat en cinc àmbits temàtics diferents. Això permet englobar moltes i variades peces, de tants autors i èpoques com calgui, mantenint un ordre i una lògica i creant un relat didàctic, amè i original. A més, facilita la mobilitat de les obres, en el cas d'una exposició semipermanent com la que es proposa aquí. D'aquesta manera, a les tres sales d'exposició s'hi desplegaran les peces agrupades en diferents àmbits que es presentaran en format cronològic a través d'un fil conductor. Cada període articularà un discurs independent de la resta d'àmbits, encara que uns i altres es complementaran. En el cas de la col·lecció Gimferrer, proposem cinc àmbits diferents.

Àmbit 1. La mirada.	El retrat i l'autoretrat. Dibuixos i gravats.
Àmbit 2. (ES)cultures del món.	Viatge per les obres no occidentals. Punt de pas cap a la pintura europea.
Àmbit 3. País.	Recorregut per la pintura dels segles XIX, XX i XXI a través del color, el paisatge i la figura femenina.
Àmbit 4. La llum en la foscor.	Nucli essencial de la col·lecció. Dau al Set i <i>El Paso</i> , els imprescindibles en un desert cultural.
Àmbit 5. Del Terraprim i voltants.	Espai dedicat a l'art local banyolí i al dels artistes de les comarques més properes.

ENTRADA

El relat s'iniciarà ja a l'entrada, amb un plafó de benvinguda on s'explicarà l'origen de la col·lecció Gimferrer i es posarà al visitant en context. Al costat del plafó, una escultura d'una Verge del Roser del segle XVIII català, atribuïda al taller dels germans Costa – dels més importants del Barroc català- donarà la benvinguda al visitant.

PLANTA BAIXA CAN TEIXIDOR. ÀMBITS 1 I 2.

Tot seguit, girant a la dreta, la planta baixa de Can Tomàs Teixidor explicarà dues temàtiques ben diferenciades, però ben importants dins el conjunt de la col·lecció. En primer lloc, **l'Àmbit 1. La Mirada**. Format per dibuixos i gravats, d'autors tan diversos i variats com Rembrandt, Picasso o Tàpies, per mencionar alguns exemples. Aquest primer àmbit explicarà la importància del retrat i l'autoretrat en la història de l'art, i com els artistes han vist als altres o a si mateixos a través del nom que dona títol a l'àmbit: la mirada. Igualment,

també pot ser un espai de reflexió per a com ens veiem a nosaltres mateixos o com ens veu la societat, un tema sempre d'actualitat i en perfecta consonància amb el contingut general d'aquest primer àmbit.

D'aquesta mirada tan íntima i personal, el visitant es mourà cap a l'àmbit 2, que serà veí. Ja a mà esquerra es trobarà amb una vitrina amb un impactant sarcòfag egipci de la dinastia XXVI, que el portarà a conèixer l'**Àmbit 2. (ES)cultures del món**. D'aquest àmbit en destacarà, d'entrada, la paret en *opus spicatum* que es conserva a l'edifici. Una mostra d'art medieval a casa nostra que serà el teló de fons per explicar i mostrar altres cultures del món. Això es podrà fer, primerament amb una vitrina, que permetrà exposar les figures de dimensions més reduïdes, amb peces de Mesopotàmia, dos caps de marbre de Grècia i Roma, i tot de mostres de cultures que han estat cabdals per a la història de l'art occidental perquè l'han influït des de sempre. Les màscares africanes, que tant importants van ser per Picasso, per exemple. La cultura del riu Sepik, de Papua Nova Guinea o les màscares i pintures japoneses, tan influents en pintors com Tàpies o Clavé. Aquest conjunt de màscares i pintures poden anar penjades en un tros de petit envà o mitja paret, tot seguit de la vitrina amb les figures. El que és important és que el discurs acabi amb una mostra de dues obres, una de japonesa i l'altra catalana, que s'exposaran juntes: l'obra d'Antoni Clavé titulada "Retour du Japon" (1986) al costat d'un retrat de dona guapa, o "begin" del mestre japonès Utamaro, del segle XVIII. A més, al ser un retrat, lliga i encaixa perfectament amb l'Àmbit 1, La Mirada. Això ens permetrà d'una part, entendre les influències claríssimes interculturals de l'art, i a la vegada ens prepara per la sala de la primera planta, on el visitant hi trobarà tota la pintura europea i occidental. És a dir, a part d'un valuós exemple visual i didàctic, aquesta comparativa servirà d'avantsala per a un canvi de registre artístic total.



Clavé i el seu "Ankor" (Retour du Japon) acompanyaran el visitant a la sortida de l'àmbit 2, i li indicaran que ha de pujar cap al primer pis, vers els àmbits 3 i 4.

PRIMERA PLANTA CAN TEIXIDOR. ÀMBITS 3 I 4.

Quan el visitant entri es trobarà amb un imponent paisatge del pintor Modest Urgell, de finals del segle XIX. Aquest Urgell presidirà l'**Àmbit 3. País**, dedicat al paisatge i al color. Amb obres de la pintura catalana del segle XIX, el segle XX i arribant al XXI, amb el paisatge de Cadaqués de Ràfols Casamada i el blanc de la sorra de Felanitx de Miquel Barceló. Però també hi haurà dues mostres de les "Essències de la Terra" de Miró, que guiaran l'espectador cap a l'àmbit 4, el nucli més potent de la col·lecció. Efectivament, i gràcies a un sistema de separació tipus envà, el visitant entrarà a l'**Àmbit 4. Llum en la foscor**. Allà hi trobarà representats dos moviments artístics que van ser clau per a la història de l'art català- i espanyol- després de la Guerra Civil: Dau al Set i *El Paso*. En aquest àmbit, les obres de Tàpies, Cuixart, Ponç, i Puig conviuran amb els seus col·legues ideològics Saura, Millares i Joana Francès. Un espai dedicat a la llum, a la llibertat i a uns artistes imprescindibles en un desert cultural.

PRIMERA PLANTA CAL MOLINER. ÀMBIT 5.

Per guiar-nos vers l'àmbit 5 i últim, l'obra "El Recinte" del Grup Crònica ens indicarà el camí de pas. En aquest **Àmbit 5. Del Terraprim i voltants**, hi trobarem una representació d'art local banyolí, començant amb un estany de Manel Pigem, un autoretrat de Lluís Güell, dues obres del propi Jordi Gimferrer, una escultura de Xicu Cabanyes i tancarà el recorregut una obra de grans dimensions de Benet Costa, titulada "Escletxes de Llum". Aquestes escletxes lumíniques conduiran el visitant cap a la segona part de l'àmbit 5, que serà el dedicat als artistes veïns. Aquí es podran contemplar obres d'artistes de les comarques properes, com ara la primera obra surrealista de Salvador Dalí, el també surrealista de Cadaqués Àngel Planells, el gironí Torres Monsó, o l'olotí Joan Puig Manera i la seva pintura cinètica.



10.3. Els àmbits temàtics

ÀMBIT 1. LA MIRADA.



A la col·lecció Gimferrer hi ha al voltant de deu dibuixos i gravats. La majoria són dels segles XIX i XX, i són d'autors tan coneguts com Ramon Casas, Picasso, Rembrandt o Tàpies, entre d'altres.

Com que són fonamentalment retrats o auto-retrats, hem titulat aquest primer àmbit amb el títol de "La mirada".

ÀMBIT 2. (ES)CULTURES DEL MÓN



L'escultura i les cultures del món també hi són ben representades. La varietat d'estils és tan notable, que a través d'aquestes obres hom pot viatjar a Egipte, Sud Amèrica, la Xina, Grècia, Roma i fins i tot, Mesopotàmia.

És un àmbit dedicat a les cultures universals, amb especial presència d'obra escultòrica.

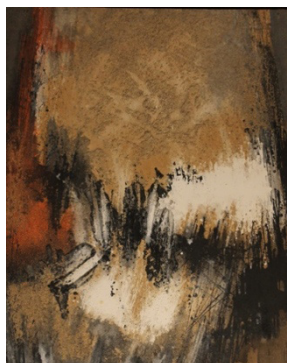
És l'àmbit: "(Es)cultures del món".

ÀMBIT 3. PAÍS



Un altre grup important de la col·lecció el forma la pintura dels segles XIX, XX i XXI. Amb obres de pintors coneguts i rellevants com Modest Urgell, Joaquim Mir, Marià Fortuny i Martí Alsina, o de més recents i actuals, com Ràfols Casamada o Miquel Barceló. Gràcies a les seves teles de colors vibrants ens traslladem a diferents punts de casa nostra, sigui a zones de mar i platja, o camp enllà. És justament aquesta riquesa cromàtica i espacial del nostre paisatge, la que ha donat nom a aquest tercer àmbit: "País".

ÀMBIT 4. LLUM EN LA FOSCOR



Sens dubte, el gruix més important de la col·lecció és el format per les obres de dos grups artístics que van sorgir com a clar contrapunt i com a mitjà de protesta per tota la repressió viscuda a causa de la guerra civil. Dau al Set i El Paso, ambedós grups perfectament representats aquí, donen nom al quart àmbit, "Llum en la foscor". Amb obres de Ponç, Tàpies, Cuixart, Arnau Puig i també de Saura, Millares i Joana Francès, única dona del grup.

ÀMBIT 5. DEL TERRAPRIM I VOLTANTS



Amb aquest nom tan clar, hem batejat l'àmbit 5. Un espai on es donarà cabuda i visibilitat a les mostres d'art local i les d'artistes de comarques veïnes. Manel Pigem, Lluís Güell, el propi Jordi Gimferrer o Benet Costa, seran els protagonistes i encarregats de donar veu a la tradició artística banyolina, molt ben acompanyats per autors propers tan rellevants com Salvador Dalí, Àngel Planells, Torres Monsó o Joan Puigmanera, entre d'altres.

10.3.1 Obres àmbit 1. LA MIRADA.

Autoretrat	Rembrandt	1648	63 x 59,5 cm
<i>Retrat de Clotilde Narcís</i>	Arístides Maillol	1900	57 x 44 cm
<i>Retrat del Mestre Enric Morera</i>	Pablo Picasso	1900	51 x 43 cm
Noia Modernista	Ismael Smith	1905	22 x 20 cm
<i>La gitana</i>	Isidre Nonell	1906	80 x 69 cm
<i>Júlia</i>	Ramon Casas	1908-10	50,5 x 42,5 cm
<i>Les banyes del so</i> (autoretrat)	Antoni Tàpies	1948	51,5 x 35,5 cm
Autoretrat	Antoni Clavé	1954	49,5 x 41,5 cm
Retrat de Geneviève Laporte	Pablo Picasso	1954	46 x 38 cm
<i>La carta. Interior amb figura</i>	Ramon Calsina	1980	87 x 107 cm
<i>Pagesa amb préssecs</i>	Joaquim Sunyer	1921	91,5 x 75 cm
<i>Modèstia</i>	Josep Llimona	1899	47 x 28,5 x 22 cm

(TOTAL: 9 + 2 pintures a l'oli que representen el retrat interior i el retrat exterior + un bust femení)



10.3.2 Obres Àmbit 2. (ES)CULTURES DEL MÓN.

Divinitat	Mesopotàmia	3.000-2.500 aC	13,5 x 5,5 cm
Sarcòfag	Egipte	Dinastia XXVI	99 x 57 x 28 cm
Ushepti príncep	Egipte		16 x 4,5 x 4,5 cm
Ushepti Senkamenisken	Egipte		16 x 7 x 4 cm
Ushepti Khaemwaset	Egipte		20 x 4,5 x 4,5 cm
Cap grec deessa Ígia	Grècia	s. V-IV aC	54 x 17 x 21 cm
Peliké	Grècia	s. V aC	42 x 26 cm
Cap romà d'Apol·lo	Roma	s. II dC	43,5 x 25 x 28 cm
Plat ritual maia	Sudamèrica		32 x 9,5 cm
Funcionari Han	Xina	200 aC- 200 dC	61 x 8 cm
Cap de Khajuraho	Índia	s. XII	15 x 7 x 7 cm
Buda jacent	Java		142 x 40,5 x 30 cm
Màscara Dan	Àfrica	s. XIX-XX	25 x 15,5 cm
Escultura de fusta	Àfrica	Principis s. XX	34,5 x 15 x 16 cm
Màscara Mbaka	Àfrica	s. XIX-XX	33 x 21 x 13 cm
Màscara	Japó		15 x 13 x 7 cm
Màscara	Japó		20 x 12,5 x 8 cm
Màscara	Japó		21 x 14 x 7 cm
Màscara	Japó		25 x 18 x 13,5 cm
Màscara	Japó		15 x 12 x 7 cm
Dona dempeus	Papua Nova Guinea	s. XX	103 x 22 x 14 cm
Tòtem doble testa	Papua Nova Guinea	s. XX	104 x 26 cm
Cap	Nepal	Època precolombina	32 x 9,5 cm
Makemono Onada. Taller Hokusai	Japó	S. XIX	79 x 41 cm
"Begin" o dona guapa. Mestre Utamaro	Japó	1795	58 x 46,6 cm
"Retour du Japon"	Antoni Clavé	1986	76,5 x 56 cm

(Total: 25)



10.3.3. Obres àmbit 3. PAÍS.

Port italià	Marià Fortuny	1874	43,5 x 41,5 cm
<i>Solitud</i>	Modest Urgell	1890	142,5 x 290,5 cm
<i>Paisatge del Vallès</i>	Joaquim Mir	1920	41,5 x 46 cm
<i>Platja del Maresme</i>	Ramon Martí Alsina		22 x 41 cm
Paisatge	Nicolau Raurich	1940	51 x 43 cm
<i>Les essències de la terra. Arabesc</i> (+ soliferro iber)	Joan Miró	1968	75,5 x 61 cm
<i>Les essències de la terra. Homenatge a Joan Perucho</i>	Joan Miró	1968-69	46,5 x 44 cm
<i>Pintura blava</i>	Ràfols Casamada	1989	100 x 100 cm
Platja de Felanitx (<i>Díptic en forma de X</i>)	Miquel Barceló	1979	102 x 164,5 cm

(Total: 9)



10.3.4. Obres àmbit 4: LLUM EN LA FOSCOR.

<i>Els Putrefactes</i>	Salvador Dalí	1927	35 x 39 cm
<i>Onze heures moins quart</i>	Feliu Elies	1933-34	49 x 36,5 cm
<i>El Rei</i>	Joan Ponç	1947-48	88,5 x 76,5 cm
<i>Destí del peix ignot</i>	Modest Cuixart	1948	49,5 x 68 cm
<i>Maculatura</i>	Joan Josep Tharrats	c. 1955	50 x 67,5 cm
<i>Insecte Astral</i>	August Puig	1968	32,5 x 47 cm
<i>La celebració de la mel</i>	Antoni Tàpies	1954	50 x 59 cm
<i>Matèria sobre tàblex</i>	Antoni Tàpies	1965	120,5 x 93,5 cm
<i>Quatre ditades sobre pergamí</i>	Antoni Tàpies	1971	20,5 x 36,5 cm
<i>Com Terra, n. 51</i>	Joana Francès	1959-60	119,5 x 92,5 cm
<i>Homúnculo</i>	Manolo Millares	1960	91 x 78 cm
<i>Retrato imaginario de Rembrandt viejo</i>	Antonio Saura	1967	132 x 99 cm
<i>El Recinte</i>	Equip Crònica	1971	205 x 205 cm

(Total: 11+2)



10.3.5. Obres àmbit 5: DEL TERRAPRIM I VOLTANTS

<i>Nocturn a l'estany</i>	Manuel Pigem	1939-40	62 x 81 cm
<i>La Palanca del club</i>	Jordi Gimferrer	1957	44,5 x 60 cm
<i>El Vident</i>	Jordi Gimferrer	2004	33 x 25 cm
<i>Autoretrat</i>	Lluís Güell	1972	
<i>Escletxes de llum</i>	Benet Costa	2021	230 x 230 cm
<i>Rebel·lió dins el triangle</i>	Xicu Cabanyes	2004	30,5 x 56,5 x 7 cm
<i>El calaix de les sorpreses</i>	Àngel Planells	1974	36 x 44 cm
<i>Metamorfosis</i>	Joan Massenet	1933	44,5 x 31,5 cm
<i>Nu dempeus</i>	Josep Clarà	1905	43 x 11 x 11 cm
<i>Dues dones</i>	Francesc Torres Monsó	1959	99 x 40 x 37 cm
<i>Pintura cinètica</i>	Joan Puig Manera	1960-61	118,5 x 91,5 cm

(Total: 11)



11. LA GESTIÓ DEL CENTRE I PLANS DE FUNCIONAMENT

Pel que fa a la gestió del nou equipament cal assegurar el desenvolupament d'unes determinades funcions per tal de garantir el millor funcionament possible del centre d'art. Per a tal objectiu, idealment, es tindria una plantilla de treballadors que inclouria un director/a, un conservador/a i personal administratiu.

Caldrà determinar quin model de gestió és viable per a l'equipament, si gestió directa de l'Ajuntament o bé externalitzada. En el primers cas, tot sembla indicar que el nou centre hauria d'anar associat al servei dels Museus de Banyoles de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament, ja que pel què fa a la col·lecció Gimferrer els criteris de conservació i gestió són equiparables als de qualsevol museu. En cas que, per contra, es vulgui externalitzar el servei, caldrà determinar la fórmula, ja sigui de contracte de prestació de servei o bé models alternatius com el de la gestió col·laborativa tal com s'especifica a la "Guia per a la gestió col·laborativa d'espais i equipaments públics" de la Generalitat de Catalunya:

En el cas que l'Ajuntament contempli algun sistema de gestió no directa, això implica que l'empresa o agent entitat a qui s'encarrega o adjudiqui la gestió del centre ha de ser capaç de desenvolupar totes les tasques que convinguin, de manera que tant és la quantitat de persones que hi hagi al darrera mentre es desenvolupin totes les funcions. I pel que fa a les funcions a realitzar, en destaquem les principals:

1. Organitzar, planificar, executar i avaluar els recursos econòmics, tècnics i humans.
2. Organitzar, planificar, executar i avaluar els programes de conservació, documentació, difusió i recerca.

Des de la gestió del centre també es gestionarà el funcionament del programa educatiu, que en el cas del Centre d'Art hauria d'anar d'acord i sota l'aixopluc dels programes educatius dels Museus de Banyoles. Es tractaria d'incorporar un programa educatiu per a escoles i instituts, a part de totes les activitats que es consideri que des del centre es poden oferir, sempre implicant-li la participació ciutadana i molt especialment l'escolar. Aquest és un tema cabdal en la gestió de qualsevol equipament, i una de les funcions principals dels museus i centres culturals. De fet, el Pla de Museus de Catalunya ho deixa ben clar: el programa educatiu és un dels eixos principals i un dels punts estratègics dels museus (i en aquest cas hi podríem afegir: "i centres d'art"). De fet, el Pla de Museus de Catalunya defineix clarament que:

- Els museus posaran l'educació al centre de la seva activitat i donaran suport a la societat cada cop més interessada a aprendre, fent servir mètodes i models d'aprenentatge innovadors.
- Generaran activitats i oportunitats d'aprenentatge per a una gran diversitat de públics, partint del coneixement de les necessitats i les motivacions dels diferents tipus d'usuaris.
- Seran un recurs utilitzat per totes les escoles del país, amb les quals treballen conjuntament per incrementar la qualitat de l'aprenentatge dels alumnes.
- Mantindran vincles estrets amb les universitats que els utilitzen com a recurs formatiu en els graus i el tercer cicle³.

Finalment, caldria apostar per la relació del centre d'art amb altres centres i xarxes a través de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya. La Xarxa es va crear per a centres d'art contemporani, però també n'han acabat formant part alguns centres amb col·lecció pròpia. Si el requisit fos tenir una programació mínima vinculada a l'art contemporani, aquesta funció es compliria a través de la política d'exposicions temporals.

3 Pla de Museus de Catalunya (consultat a: <https://cultura.gencat.cat/ca/departament/plans-i-programes/ambit-sectorial/museus-2030-pla-de-museus-de-catalunya/>)

11.1. Programa de difusió i comunicació

Serà importantíssim crear una imatge gràfica pel centre d'art, que perfectament pot ser la mateixa dels Museus de Banyoles, donat que, a nivell d'organigrama, el centre d'art derivarà d'allà mateix. En aquest punt serà de gran importància la redacció d'un **PLA DE COMUNICACIÓ** un cop s'hagin definit els objectius i les estratègies de comunicació.

Aquestes estratègies inclouran, sobretot, pensar a quin públic es vol arribar i com per tal d'adaptar-se a les necessitats de tots els destinataris. En el cas del públic escolar, per posar un exemple important, s'haurà de pensar en la creació de material didàctic pels docents i pels alumnes, de manera que se'ls pugui acostar la història de l'art de manera agradable i fàcil.

Igualment, serà importantíssim la creació d'un pla de comunicació digital. El pla ha d'incloure:

- Xarxes socials (imprescindibles en qualsevol pla de comunicació digital).
- Pàgina web.

També es pot valorar oferir:

- Blog del centre amb continguts vinculats a la història de l'art, a altres centres i al propi centre.
- Mailing o newsletter per a tots aquells que no tenen xarxes i volen estar informats de les activitats.

A part, és clar, també es pot pensar en la presència de cartells, díptics informatius, etc. Unes eines que, a nivell de ciutat sempre funcionen i són un bon reforç en termes de comunicació no digital.

11.2. Pla de conservació preventiva

Aquest és un apartat molt important per a qualsevol centre que conservi i exposi patrimoni artístic. De fet, la conservació preventiva és considerada com a una prioritat en el marc de les estratègies de protecció del patrimoni museístic. Segons la Llei 17/1990 de Museus i el Decret 35/1992 en el Pla de Museus de Catalunya ja queda clar que aquest aspecte és un dels objectius principals. En paraules textuais es diu: “Millorar la conservació i la gestió de les col·leccions i promoure’n el desenvolupament i la dinamització perquè serveixin a les necessitats actuals i futures”.

Dins de l’apartat “Impulsar la conservació preventiva i la restauració de les col·leccions” es destaquen dos punts:

- Programa de conservació preventiva
- Creació i manteniment del sistema de reserves i/o centres de col·leccions.

Des del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya s’ha redactat un pla d’actuació que els museus i centres patrimonials hauran de complir amb un objectiu ben clar: que a l’any 2030 els museus tinguin ben assimilat un plantejament estratègic en matèria d’adquisicions, documentació, conservació preventiva i restauració. Aquest punt ens interessa molt, encara que faci referència a museus, perquè el centre d’art de Banyoles -ho hem anat dient- tindrà una col·lecció permanent i una reserva, igual que ho tindria un museu. En aquest apartat, doncs, el comportament del centre ha de ser com si fos un museu, perquè haurà d’incloure i portar a la pràctica una política de conservació preventiva sense la qual no es podria sobreviure.

Segons l’ICOM, la conservació i la restauració del patrimoni tangible abraça tres conceptes clau: la conservació preventiva, la conservació curativa i la restauració. En el pla que ens ocupa i interessa, la conservació preventiva té un objectiu molt clar, que és la minimització del deteriorament de les col·leccions gràcies a una feina sistemàtica d’identificació, avaluació i control dels riscos que puguin amenaçar les obres. És una tasca global, que inclou els objectes exposats i en reserva, però també el seu entorn.

Molt relacionat amb tot això, seria interessant disposar d’un petit espai (sigui dins la pròpia reserva, sigui a prop) com a petit taller de restauració. No ha de ser un espai molt gran,

però sí suficient com per a què s’hi puguin fer algunes actuacions d’emergència, en cas que alguna peça de la col·lecció ho requereixi. Cal pensar, per exemple, en alguna pintura que es pot haver de netejar, alguna escultura que es pot fragmentar, algun tros de tela que es pot desenganxar, etc. Tot intervencions menors, però que si es poden realitzar al mateix centre, resulta molt beneficiós per l’obra intervinguda, donat que no s’ha de traslladar i així s’eviten també, molts riscos a l’hora de la seva preservació.

Documentació

La documentació de les col·leccions és essencial per a dur a terme accions de valoració, protecció, recerca i difusió del patrimoni que custodien els museus. La Llei 17/1990, de 2 de novembre, de museus i els decrets que la despleguen assenyalen l’obligatorietat que cada museu inventarii i documenti tots els béns culturals que bintegren. El Pla de museus de Catalunya també recull la importància de la documentació, en el seu objectiu estratègic 4, a on destaca la funció de la documentació per aprofundir en el coneixement de les col·leccions i assegurar-ne l’accessibilitat i la rellevància per a la societat actual. Aquí cal recordar que ja s’ha fet un inventari previ de les peces de la col·lecció, que està en possessió de l’ajuntament de Banyoles des de l’hivern de l’any 2020. Caldrà, això sí, fer un catàleg acurat de la col·lecció com a eina bàsica de control, conservació, difusió i recerca de les obres.

Núm. Inv. 0160

TÍTOL	Noia modernista
GÈNERE	Lapis i gouache
MIDES	22 x 20 cm
AUTOR	Ismael Smith
CRONOLOGIA	1905
ESTIL	Modernisme (antiga col·lecció Folch i Torres)



163

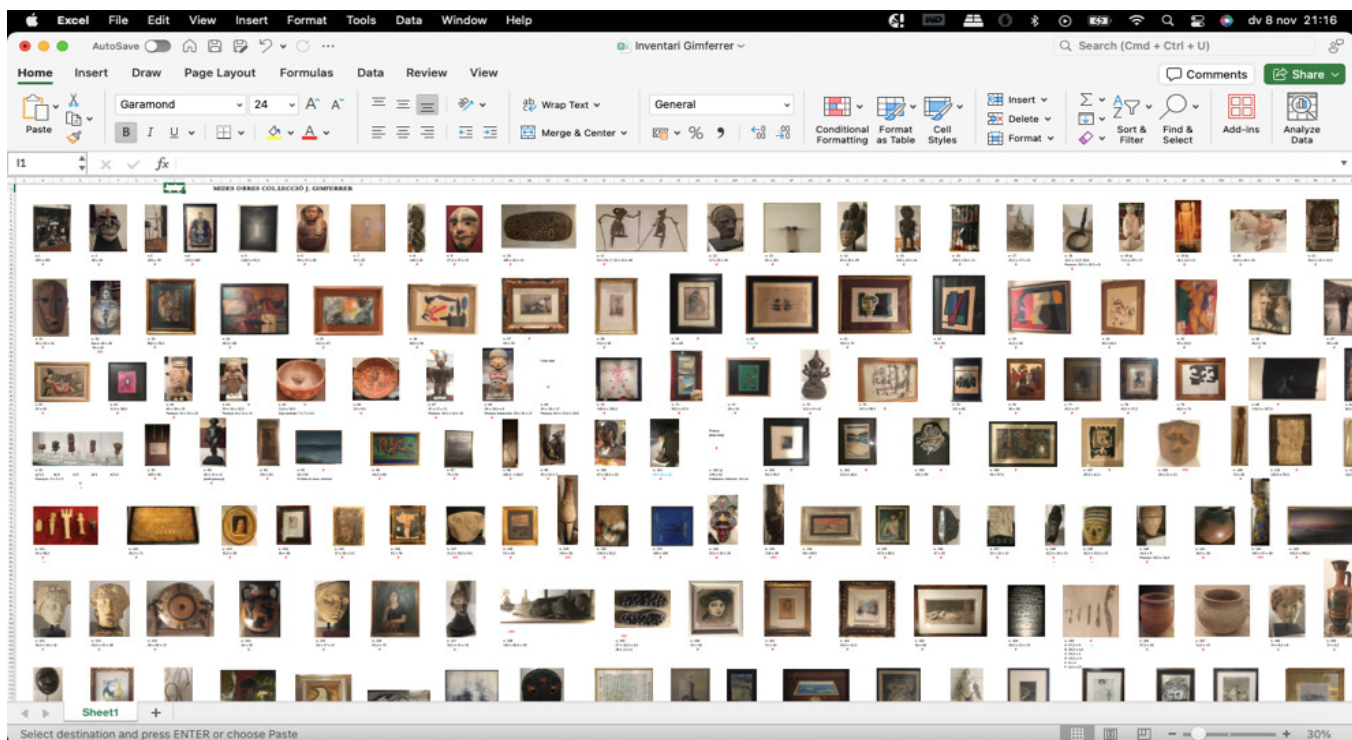
Núm. Inv. 0161

TÍTOL	Retrat del mestre Enric Mosses
GÈNERE	Dibuix en llapis
MIDES	51 x 43 cm
AUTOR	Pablo Picasso
CRONOLOGIA	1900
ESTIL	Art del s. XX (època dels Quatre Gats)



164

(Exemple de les fitxes tècniques fetes en motiu d’aquest primer inventari de la col·lecció fet l’any 2020)



(Exemple d'una part del full d'Excel on es recullen totes les dades de la col·lecció Gimferrer)

11.3. Pla de seguretat

“Cada museu ha de disposar d’una normativa pròpia de seguretat, on s’especifiquin les responsabilitats i les funcions de tot el personal i les actuacions que calgui emprendre en casos d’emergència. Tot el personal ha de conèixer aquesta normativa”.

(Decret 35/1992, de 10 de febrer, de desplegament parcial de la Llei de museus. Art 3.3)

Encara que cada pla de seguretat variarà segons les característiques del centre, l’important és que s’adapti a les necessitats. Des d’aquí només assenyalarem algunes breus línies orientatives, perquè aquest és un apartat del qual se n’haurà de fer càrrec personal especialitzat.

Hem de tenir present que el pla de seguretat és bàsic per a garantir la salvaguarda i protecció del patrimoni per tal que pugui passar a generacions futures. És per això que cal que el pla s’elabori de manera immediata i abans de posar en marxa el centre. El pla ha de garantir la seguretat de:

1. Persones.
2. Objectes.
3. Documentació
4. Edifici.

Per a tal objectiu s’haurà de fer un estudi de tot el conjunt i llavors, prendre les mesures pertinents. A part de tot el que calgui fer per a garantir la seguretat global de l’equipament, cal comptar que a cada sala d’exposició hi haurà un sistema d’alarmes i de càmeres. Així, d’entrada, queda assegurada la protecció de les peces exposades. Però segur que també caldrà alarmes i càmeres en llocs importants de l’edifici, com ara la reserva i les oficines.

En termes generals cal pensar en:

a) Seguretat contra robatori i vandalisme

Per a assegurar que no hi ha actes vandàlics ni robatoris hi ha tres punts de partida bàsics que s'han de tenir en compte:

1. Establir un protocol d'accessos als espais i unes condicions idònies adaptades a les necessitats de cada zona de l'edifici.
2. Tot l'edifici (o edificis) ha de comptar amb un sistema de detecció d'intrusions.
3. Finalment, molt evident i imprescindible: l'edifici ha de comptar amb càmeres de seguretat a tots els espais. No es pot deixar la vigilància a una sola persona (o persones). El suport de les càmeres de seguretat és imprescindible.

b) Seguretat en cas d'incendi

És importantíssim dotar el centre amb sistemes de detecció i extinció d'incendis. Aquest aspecte ja es tindrà present i quedarà clar en el projecte arquitectònic de l'edifici.

Idealment, els sistemes d'extinció d'incendis seran emprats de manera que no suposin un defecte per a les obres d'art. Una bona opció que s'està proposant des dels museus és un sistema d'extinció per gas, que no causa danys en els materials en cas de ser utilitzat.

c) Control ambiental

Les obres d'art requereixen d'unes condicions determinades de temperatura per a la seva conservació idònia, per a la qual cosa, cada sala necessitarà d'un sistema de control ambiental.

12. ANNEXOS

Relació completa de les obres cedides

Pintura, dibuix i gravat

TÍTOL	AUTOR	ANY	MIDES
<i>El Recinte</i>	Equip Crònica	1971	205 x 205 cm
<i>Esposa d'un governador de Províncies</i>	Anònim xinès	1909-1911	174 x 100 cm
<i>Pintura Cinètica</i>	Joan Puig Manera	1960-1961	118,5 x 91,5 cm
<i>El Rei</i>	Joan Ponç	1947-1948	88,5 x 76,5 cm
<i>El destí del peix ignot</i>	Modest Cuixart	1948	49,5 x 68 cm
<i>Insecte Astral</i>	August Puig	1951	32,5 x 47 cm
<i>Quel guerrier</i>	Francisco de Goya	c. 1820	59 x 70 cm
<i>La gitana</i>	Isidre Nonell	1906	80 x 69 cm
<i>Maculatura</i>	Joan Josep Tharrats	c. 1955	50 x 67,5 cm
<i>Putrefactes</i>	Salvador Dalí	1927	35 x 39 cm
<i>Oly</i>	Zush (Albert Porta)	1971	149 x 149,5 cm
<i>A la mare</i>	Joan Capdeville	c. 1979	116,5 x 197,5 cm
<i>La guàrdia de la Kasbah a Tetuan</i>	Marià Fortuny	1862	90 x 72,5 cm
<i>Onze heures moins quart</i>	Feliu Elies	1933-1934	49 x 36,5 cm
<i>Begin (dona guapa)</i>	Mestre Utamaro	1795	58 x 46,6 cm
<i>Retour du Japon</i>	Antoni Clavé	1986	75 x 54 cm
<i>Makemono Onada</i>	Taller del mestre Hokusai	s. XIX	79 x 41 cm
<i>Nocturn a l'estany</i>	Manel Pigem	1939-1940	62 x 81 cm
<i>Autoretrat</i>	Rembrandt	1648	63 x 59,5 cm
<i>Cent vistes d'Edo</i>	Mestre Hiroshige	c. 1830-1857	52,5 x 40,5 cm
<i>Retrato imaginario de Rembrandt viejo</i>	Antonio Saura	1967	132 x 99 cm
<i>Matèria sobre tàblex</i>	Antoni Tàpies	1965	120,5 x 93,5 cm
<i>Les banyes del so</i>	Antoni Tàpies	1948	51,5 x 35,5 cm
<i>Odalisca</i>	Francesc Masriera	1897	61 x 50,5 cm
<i>Retrat d'Isabel II</i>	Marià Fortuny	1845-1846	32,5 x 28 cm
<i>Geneviève Laporte</i>	Pablo Picasso	1954	46 x 38 cm
<i>Güanche (Homúnculo)</i>	Manolo Millares	1960	91 x 78 cm

TÍTOL	AUTOR	ANY	MIDES
Paisatge	Nicolau Raurich	c. 1940	51 x 43 cm
<i>Com terra, n. 51</i>	Joana Francès i de la Campa	1959-1960	119,5 x 92,5 cm
<i>Solitud</i>	Modest Urgell	c. 1890	142,5 x 290,5 cm
<i>Díptic en forma de X</i>	Miquel Barceló	1979	102 x 164,5 cm
<i>La carta. Interior amb figura</i>	Ramon Calsina	1980	87 x 107 cm
<i>Pagesa amb préssecs</i>	Joaquim Sunyer	1921	91,5 x 75 cm
<i>Noia modernista (Fernanda Olivier)</i>	Ismael Smith	1905	22 x 20 cm
<i>Retrat del mestre Enric Morera</i>	Pablo Picasso	1900	51 x 43 cm
<i>Port italià</i>	Marià Fortuny	1874	43,5 x 41,5 cm
<i>Paisatge del Vallès</i>	Joaquim Mir	1920	41,5 x 46 cm
<i>Homenatge a Joan Perucho</i>	Joan Miró	1968-1969	46,5 x 44 cm
<i>Arabesc</i>	Joan Miró	1968	75,5 x 61 cm
<i>El calaix de les sorpreses</i>	Àngel Planells	1974	36 x 44 cm
<i>Retrat de Clotilde Narcís</i>	Arístides Mallol	1900	57 x 44 cm
<i>La Júlia</i>	Ramon Casas	1908-1910	50,5 x 42,5 cm
<i>Platja del maresme</i>	Ramon Martí Alsina		22 x 41 cm
<i>Escletxes de llum</i>	Benet Costa	2004	230 x 200 cm
<i>Camps rogencs</i>	Benet Costa		69 x 47,5 cm
<i>La pintura creuant el Coll Sacreu</i>	Perejaume	c. 1980	31 x 44 cm
<i>Trinxeres subterrànies</i>	Le Tri-Van-Dung	1968	55 x 80 cm
<i>Angeleta</i>	Joan Brull	1902-1905	35 x 25 cm
<i>El pot</i>	Ramon Calsina	c. 1975	60 x 50 cm
<i>Metamorfosis</i>	Joan Massanet	1933	44,5 x 31,5 cm
<i>Salomé</i>	Isamel Smith	1922	23 x 14 cm
<i>Litografia</i>	Joan Miró	1964	99 x 36 cm
<i>Autoretrat</i>	Joan Sandalinas	1926	89 x 63 cm
<i>Nadala còsmica</i>	Magda Bolumar	2018	15 x 11,5 cm
<i>El vident</i>	Jordi Gimferrer	2004	33 x 25 cm
<i>Poema visual</i>	Joan Brossa	1975	50,5 x 39,5 cm
<i>Espai foscant</i>	Joan Josep Tharrats	1950	45,5 x 63 cm
<i>La celebració de la mel</i>	Antoni Tàpies	1956	46 x 55 cm

TÍTOL	AUTOR	ANY	MIDES
<i>Homenatge a Picasso</i>	Josep Guinovart	1971	250 x 110 cm
<i>Mans a la paret</i>	Joan Genovès	1980	80 x 100 cm
<i>Composizione</i>	Wifredo Lam	1972	25 x 35 cm
<i>Vudú</i>	Gregory Vorbe	1999	50 x 50,5 cm
<i>Rêve berbère</i>	Ali Maimoun	2010	52 x 41,5 cm
<i>Souffles Tamazigs</i>	Labrini Azize	2007	66 x 46 cm
<i>L'actor Okawa Hazhigo</i>	Mestre Utagawa Kunimasu	Mitjans s. XIX	25 x 19 cm
<i>Ankos</i>	Antoni Clavé	1989	75,5 x 55,5 cm
<i>Jeune fille aux points rouges</i>	Juli González	1937	25 x 16 cm
<i>Kakemono d'una llegenda d'un cavaller</i>	Art japonès	S. XV	199 x 68,5 cm
<i>Kakemono d'un cirerer en flor</i>	Art japonès	S. XIX	175 x 60,5 cm
<i>Pintura</i>	Tribu dels pigmeus	Principis del s. XX	66 x 34 cm
<i>Kensington</i>	Modest Cuixart	1948	50 x 66,5 cm
<i>Peus</i>	Antoni Tàpies	1988	50 x 65,5 cm
<i>El perro de Goya</i>	Antonio Saura	1989	26 x 37 cm

Escultura

TÍTOL	AUTOR	ANY	MIDES
Escultura dempeus	Papua Nova Guinea	S. XX	103 x 22 x 14 cm
Tòtem doble testa	Papua Nova Guinea	S. XX	140 x 26 cm
Buda jacent	Borobudur (Java)		142 x 40,5 x 30 cm
Funcionari Han	Xina	s. II aC	26 x 21 x 21 cm
Sarcòfag egipci	Egipte	Dinastia XXVI	99 x 57 x 28 cm
Ushepti Senkamenisken	Egipte		16 x 7 x 4 cm
Ushepti	Egipte		20 x 4,5 x 4,5 cm
Cap grec deessa Ígia	Atribuït a Escopes	s. V aC	54 x 16 x 21 cm
Cap romà Apol·lo	Roma	s. II aC	43,5 x 25 x 28 cm
Peliké	Grècia	s. IV aC	42 x 26 cm
Plat grec	Grècia	s. V aC	
Divinitat	Mesopotàmia		13,5 x 5,5 cm
Noia dempeus	Josep Clarà	1907	43 x 11 x 11 cm
<i>Modèstia</i>	Josep Llimona	1899	47 x 28,5 x 22 cm
<i>Ardoise</i>	Apel·les Fenosa	1968	13,5 x 10 x 5,5 cm
<i>Figura</i>	Moisès Villèlia		24 x 17 x 14 cm

TÍTOL	AUTOR	ANY	MIDES
4 màscares africanes	Àfrica		
5 màscares japoneses	Japó		
<i>Lurra</i>	Eduardo Chillida		26 x 21 x 21 cm
<i>Plensa in Downtown</i>	Jaume Plensa	1986	69 x 36,5 cm
<i>Nupcial</i>	Joan Brossa	1975	33 x 20 cm
Verge del Roser	Atribuïda als germans Costa	S. XVII-XVIII	165 x 47 x 40 cm
<i>La rebel·lió dins el triangle</i>	Xicu Cabanyes	2004	30,5 x 56,5 x 7 cm
<i>Joventut</i>	Enric Casanovas	1933	86 x 36 x 31 cm
Gran gerra blava	Josep Aragay	1912	93 x 42 cm
<i>El dimoni</i>	Art popular d'Haití	S. XX	26 x 36 cm
<i>Gope</i>	Tribu Kiwai (Papua Nova Guinea)	S. XX	87 x 23 x 5 cm
Déu Indra	Art del Nepal	Finals del s. XIX	25 x 13,5 x 8,5 cm
Àmfora	Art fenici	S. III -II aC	110 x 26 cm
Figura de bronze	Marcel Martí	c. 1975-1980	30 x 21 cm
Aixovar funerari d'un guerrer iber	Art iber	S. V-IV aC	
Cap de pedra arenosa	Art de l'Índia	S. X-XII	15 x 7 x 7 cm
Sense títol (<i>Tot eperant la Magda</i>)	Moisès Villèlia	1959	24 x 17 x 14 cm
Plat valencià		S. XVIII	27 x 6 cm
Plat "de Banyoles" amb ocell		S. XIX	29,5 x 6 cm
Plat "de Banyoles" amb ocell (2)		S. XIX	31 x 7 cm
Plat islàmic			21 x 6 cm
Plat islàmic (2)			22 x 7 cm
Rajoles jueves			10,2 x 10,2 cm
Rajoles d'oficis i animals		S. XVIII	53 x 85 cm
Rajoles de fruites		S. XVIII	53 x 85 cm
Sant Jordi		S. XIX	60 x 47 cm
Plat cerimonial maia	Art precolombí		32 x 9,5 cm
<i>Nupcial</i>	Joan Brossa	1984	33 x 20 cm
Màscara conqueridor espanyol	Art de Mèxic		22 x 37 x 13 cm

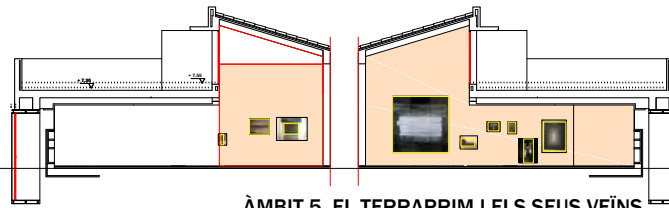
OBRES AFEGIDES A LA DONACIÓ INICIAL

Durant el mes de desembre de 2024 el senyor Gimferrer ha manifestat la voluntat d'ampliar la donació de les obres, afegint-ne cinc més.

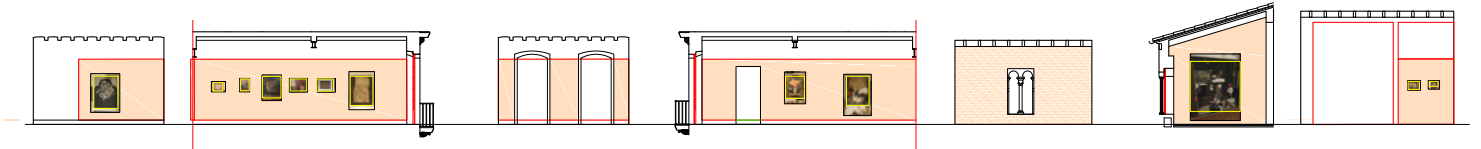
Escrivim aquestes ratlles esperant que la donació es faci efectiva a partir d'aquest moment, i deixem constància escrita aquí que les obres que es volen afegir a la donació són:

TÍTOL	AUTOR	ANY	MIDES
<i>Àrab mort</i>	Marià Fortuny	c. 1874	56 x 60 cm
<i>Autoretrat</i>	Lluís Güell	c. 1960	
<i>La carta. Interior amb figura</i>	Ramon Calsina	1980	87 x 107 cm
<i>La palanca del Club</i>	Jordi Gimferrer	1957	44,5 x 60 cm
<i>La celebració de la mel</i>	Antoni Tàpies	1954	50 x 59 cm
<i>Retrat de noia modernista</i>	Ismael Smith	1905	22 x 20 cm

PLÀNOLS

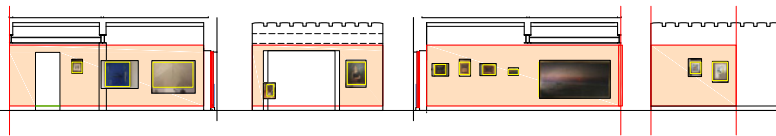


ÀMBIT 5. EL TERRAPRIM I ELS SEUS VEÏNS

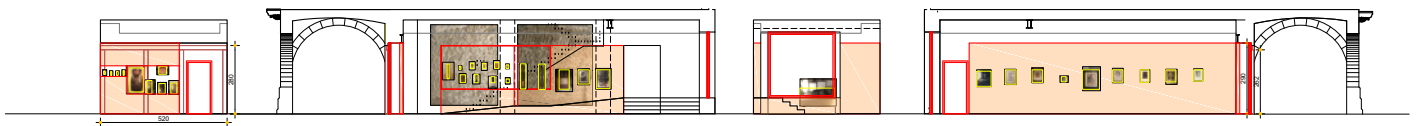


ÀMBIT 4. LLUM EN LA FOSCOR

ÀMBIT 4. LLUM EN LA FOSCOR

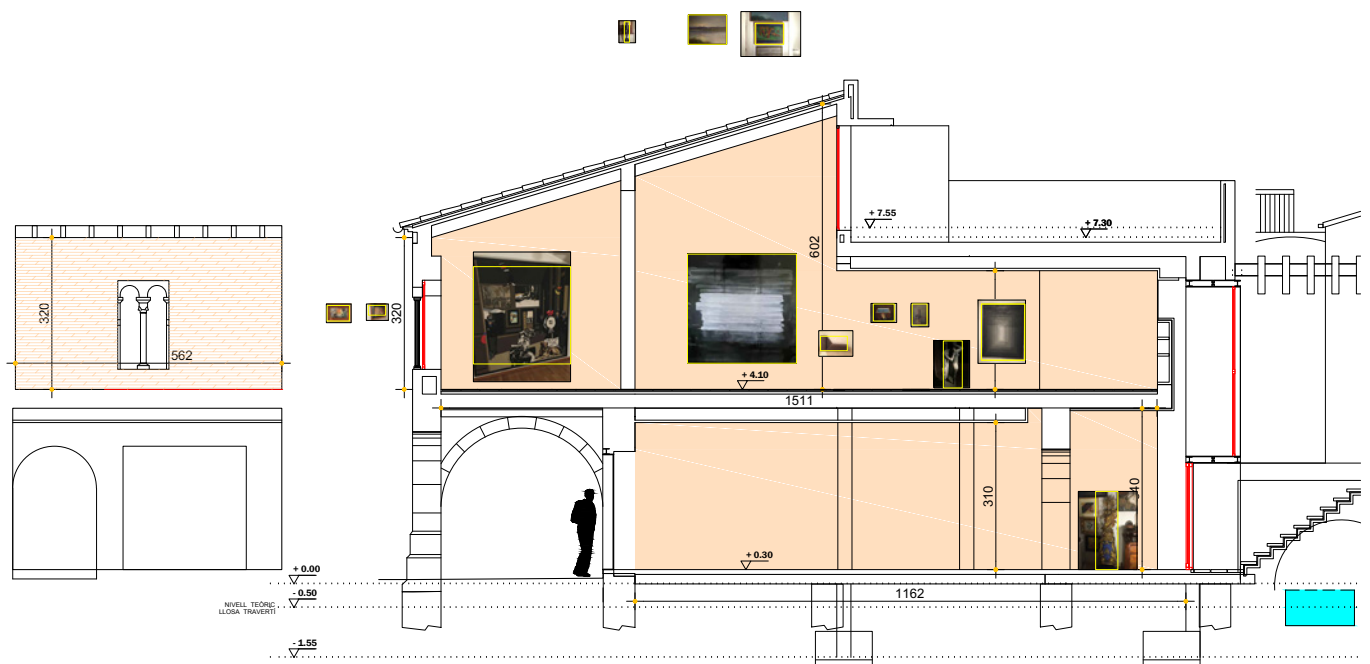


ÀMBIT 3. FENT PAÍS



ÀMBIT 2. (ES)CULTURES DEL MÓN

ÀMBIT 1. LA MIRADA



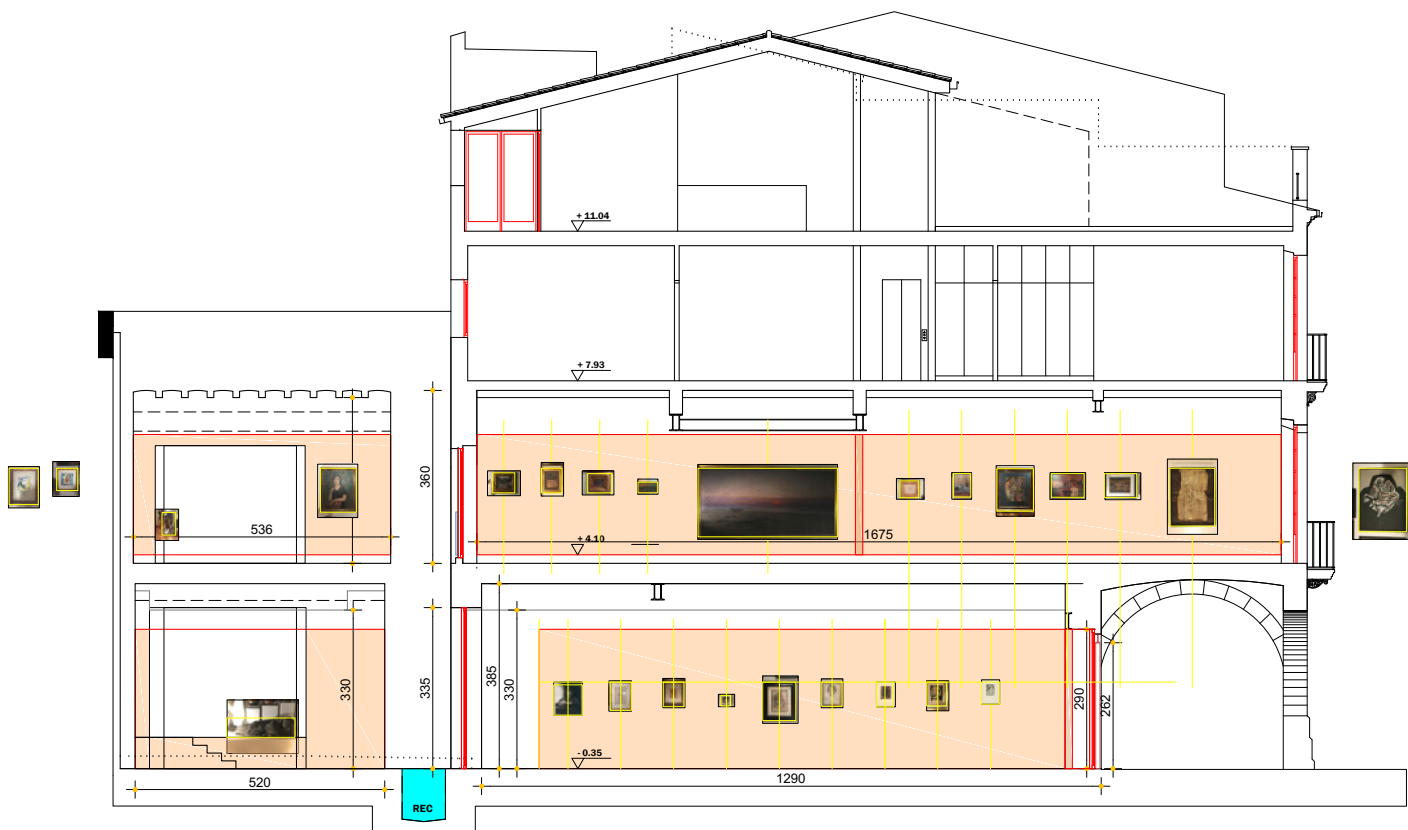
PARET CARRER

CAL MOLINER - PARET OEST



PARET CARRER

CAN TEIXIDOR - PARET OEST



PARET PATI

CAN TEIXIDOR - PARET EST



AVANTPROJECTE MUSEOGRÀFIC

Centre d'Art de Banyoles. Col·lecció Gimferrer.